

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. december 23.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AMIKOR AZ ÚR ELUTASÍT ÉS UTASÍT

Köszöntés igéje: Zsoltár 145,17-18

Igaz az Úr minden ő útában, és minden dolgában kegyelmes. Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt.

Énekek: 425; 651

Lekció: 5Mózes 3,23-29

Alapige: 5Mózes 3,23-29

Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: Uram, Isten, te elkezdetted megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint? Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont! De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! Menj fel a Pizsga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugat felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon. Józsúénak pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örököséivé annak a földnek, amelyet meglátsz. És ott maradánk a völgyben, Beth-Peórral szemben.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, karácsony ünnepére készülve arról énekelhettünk, hogy megláthatjuk benned bízókként az Úr Jézust dicsőségesen. Akár úgy, hogy eljövétel előtt te viszel önmagadhoz és láthatjuk a megöletett Bárányt a mennyei dicsőségben lelkünkkel, de azt is köszönjük, amikor ő eljön, és imádunk téged, hogyha megélhetjük az ő eljövételét, akkor meghalás nélkül tapasztalhatjuk, mit is jelent az Úr Jézussal való boldog közösség mindörökre.

AMIKOR AZ ÚR ELUTASÍT ÉS UTASÍT

És az énekben arról is énekeltünk, hogy te bennünket sasszárnyakon hordozol akkor is, amikor eljön a halál órája. De köszönjük, hogy ez az ének éppen a reménységről, a vigasztalásról szólhatott, a halleluja-dicséret ezért zenghetett, mert tudhatjuk, hogy egész földi életünk során igaz ez: sasszárnyon hordozol bennünket.

Visszatekintve láthatjuk, hogy már akkor is, amikor még nem is ismertünk, a te kegyelmed megelőlegezően nagy szeretettel körülvelt bennünket kicsi gyermekkorunktól fogva. És magasztalunk, amikor megismerhettünk, Jézus Krisztusban megismerhettük a jó pásztort, akit azóta is követhetünk.

És Urunk, tudjuk, hogy néha mi is megfáradtunk és talán éppen ma is bármelyikünk megfáradhatott, meginoghatott. De áldunk téged az igei igazságért, amit olyan jól tudunk már régóta: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!” Magasztalunk, hogy mindez a te igéd ereje, megbízhatósága igazolása.

És köszönjük neked, hogy bízhatunk benned a jövőre nézve is valóban. De most, a jelenünkben is, te tudod, hogy mire van itt szükségünk, kérünk, hogy azt mondd nekünk ma is az igehirdetésben.

Mi itt lehetünk a gyülekezet közösségével személyesen is meg az interneten keresztül. Köszönjük neked, hogy betölthet annak az öröme, hogy te is itt vagy és együtt szeretetközösségben.

És köszönjük, hogy te szólni is akarsz hozzánk ma is. Az Úr Jézusért cselekedd is ezt, kérjük.

Ámen.

Igehirdetés

A gyermekek közt mindig nagy örömmel szoktam beszélgetni az imádságról. És bármikor, amikor ez szóba kerül, gyermek-istentiszteleten, csendes héten Nesz-mélyen, vagy iskolai hittanórán, és az volt a kérdés, hogy az Úr meghallgat-e minden imádságot, akkor minden gyermek, a legkisebbek is mondták fennhangon, hogy természetesen igen. És természetesen azt is mondták ők is rögtön, hogy csak van, amikor a válasza nem. De ezt újra meg újra jó volt velük tisztázni is, hogy ez valóban így van, és még egy apró kisgyermek is átérzi ennek a súlyát, hogy milyen az, amikor meghallgatja az Úr az imádságomat, csak a válasza most éppen nem az igen, hanem a nem. És a gyermekeket – emlékeztek – erre tanítanunk is kell, hogy édesapa, édesanya, nagymama, nagypapa, dédi nem mindig igennel válaszol egy-egy kérésre.

Százhusz éves volt Mózes, tehát már nem kisgyermek, amikor tapasztalnia kellett ennek, a gyermekek számára is természetes kijelentésnek, Istennel kapcsolatos igazságnak minden súlyát. Nem esik jól Mózesnek sem – hallottuk – természetesen az, amikor ő is a kérésére – nem is kérdés van itt, hanem kérés – a választ nemlegesen kapja. De a gyermeki bizalom százhusz éves korban is mégiscsak azt jelenti, hogy az Úrra tekint, és az Úrra bízhatja magát akkor is, amikor úgy tűnik, hogy most az Úr nemet mondott.

Te hogyan érzed magad, hogyan gondolkozol Istenről, amikor esetleg elutasító az imádságodnál? Vagy mondjam többes számban? Nem csak egynél, hanem lehet, hogy már többenél is tapasztaltad, hogy az Úr elutasító volt? Milyennek láthat-

ja az Úr népe az Urat akkor is, amikor lehet, hogy az imameghallgatásban nemleges választ kap? Kicsoda az az Úr, aki ilyennek mutatja magát a bibliai történetben? És milyen az ő szolgája, hogyan viselkedik, amikor így tapasztalja meg az Úr személyét és munkáját?

Az Úr elutasítja szolgája könyörgését – ez az első gondolat. Aztán megnézzük, hogy ebben is mégiscsak hogy ragyog fel az ő kegyelmes személye, az ő ígérete, terve, hogyan erősítetik meg még akkor is, amikor nemleges a válasza.

Mózes 5. könyvében – újra meg újra jó magunkat erre emlékeztetnünk – a fiaknak szól az Úr kijelentése – emlékeztek – erősítésül, bátorításul. A fiak, az unokák nemzedékének útmutatásul, hogy az ígéret földjére bemenve az Úr népeként hogyan éljenek majd. Konkrét dolgokat is hallanak már a letelepedett életmóddal kapcsolatban az Úr törvényéről. Készüljenek bemenni az ígéret földjére.

Itt a megelőző történetekben olvashattuk a 3. részben is meg a 2.-ban Szihonnak és Óg királynak és népeinek és földjeiknek a legyőzését. Olvashattunk arról, hogy a két és fél törzs – Rúben, Gád és Manassé fél törzse – hogyan kapta meg a törzsi örökséget azon a részen, ahol ezek a királyok uralkodtak. Majd a 4. résztől kezdődően az Úr törvényének a hangsúlya, illetve az Úr törvényének a nagyon részletes kijelentése indul el.

De mielőtt még ez bekövetkezne, a történeti részek kijelentéséhez kapcsolódóan az Úrnak tetszett kinyilatkoztatni itt a 3. rész végén ezt a történetet, ezt a mozzanatot Mózes életéből. Amikor könyörög az Úrnak Mózes, nagyon őszintén, gyermeki bizalommal, az Úr válaszol a könyörgésére, de elutasítóan.

És nagyon fontos azt látni, hogy Isten itt is üdvtörténetet hajt végre. Emlékeztek, az üdvtörténet azt jelenti: egyszerű, hétköznapi élethelyzet az ő népe vagy az ő szolgája életében, ha nem látnánk a madártávlatból – a sasmadár távlata most, mert „de akik az Úrban bíznak, erejük megújul” drága igei kijelentés fényében mondhatjuk így –, a hit nézőpontjából Mózesnek az életét, ha nem látnánk, akkor annyit látnánk, hogy imádkozik, és nemleges választ kap. De az egész szakasz, Mózes viselkedése is, az Úr személye mutatja, hogy itt nagyon komoly üdvtörténeti tetteket hajt végre az Úr.

És ez, rögtön hadd mondjam a személyes üzenet miatt, ez ma is így van. Lehet, hogy te imádkozol bármiért is most, lehet, hogy nemleges választ kapsz, én is már kaptam többször, de közben az Úr ma is üdvtetteket hajt végre. Itt az üdvtörténetnek a bizonyítéka az az egyszerű tény is, hogy látjuk, hogy hogyan imádkozik az Úr közbenjárója, Mózes. Emlékeztek, Mózes nagyon sokszor imádkozott ilyen kifejezésekkel. Csak mi megszoktuk az előző történetekből, hogy mindig az Úr és a népe közti közbenjáró szolgálatot végzi, tehát a népért szokott Mózes ilyen vehemenssen könyörögni az Úr előtt. „Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: [...] Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont!” És itt a 'kérlek' kifejezés, meg a hadd tegyek valamit, ez a közbenjáró könyörgés része volt a népért mondván is. Most viszont önmagáért könyörög.

Megtudtuk az 1. részből, hogy már szólt neki az Úr a tiltó döntéséről – az 1. rész 37. meg 38. versét majd nézzétek meg. Most az derül ki, hogy Mózes mennyire szeretne mégis bemenni és meglátni az ígéret földjét. A válasz azonban határo-

zott nem. És azt is hozzátette az Úr – hallottátok –, hogy ne is kérjed, ne is hozd föl többé ezt a témát. Tehát teljesen le kell zárni. A 4. rész 21. versében olvashattuk is ma, hogy Istennek az a döntése Mózes kapcsán, hogy ő nem mehet be, ez esküvel hozott döntés. Tehát Isten esküvel erősítette meg azt az ígéretet, hogy Mózes nem mehet be. És az is fontos, hogy ehhez hozzá tartozott az is: mert megharagudott rá a nép miatt. Itt is olvastam: „de megharaguvék az Úr én reám ti miattatok”.

Tehát az Úr döntése nem egy szeszélyes, éppen most rosszul érezte magát és hát hozott egy rossz döntést – akkor nem lenne Isten, ha ilyen viselkedés jellemezné őt. Nem. Ő még esküvel is megígérte a negatív csengésű döntését Mózes életére vonatkozóan.

És itt egy nagyon fontos tény – és igazából az egész történetnek a gondolata bennem így indult el az elmúlt napokban –, hogy a „megharaguvék” kifejezés a 26. versben nem olyan szóval van leírva itt az ősi nyelven, mint a korábbi meg a későbbi történet leírásánál. Hanem egy olyannal, amely szóval ebben a történetben többször is találkozhatunk, csak más alakban. Az a szó pedig akkor szerepel, mikor az a kérdés, hogy átmenni: „hadd menjek át”, nem mehetsz át. És ugyanez a héber szó van a megharagudni kifejezésnél is, csak más alakban az állítmány.

És ez nem véletlen. Ennek mindenképpen hangsúlya van a kijelentésben. Emlékezték, minden szónak jelentősége van az Úr szavában, a kijelentésében. A hangsúlyt úgy tudom jól megfogalmazni nektek, hogy nem is a bűn meg a bűnös személye az igazi kérdés. Mert itt mondja: ti miattatok megharagudott rám az Isten, az Úr. De emlékezték, tudjuk azt is a Mózes 4. könyve 20. részéből, hogy bizony Mózes is vétkezett. És akkor mondta ki az Úr, hogy mivel hitetlen voltál, nem dicőíttél meg engem a nép előtt – mikor a sziklára csapott Mózes, akkor Áron is és ő is ezt a szigorú büntetést kapta –, nem mehettek be, Mózes, te sem. A hangsúly azonban a szóhasználat miatt most nem azon van, hogy akkor most ki miatt nem mehet be, mi miatt nem mehet be Mózes. Hanem a hangsúly azon van, hogy a fiak nemzedéke lássa meg, mennyire szent az Úr, mennyire következménye van annak, ha vétkezik az ő népe, vagy akár az ő szolgája is, hogy az Úr közbenjárója felelős azért, amit az Úr népe tesz, vagy nem tesz.

A mi bűnünk miatt – ezt kellett meghallani a fiak, unokák nemzedékének –, a mi bűnünk miatt Mózes olyan valaki, akire haragszik az Úr, miattunk Mózesre haragszik az Úr, nem mehet be – hiába kéri nagyon őszintén –, nem mehet be az ígéret földjére. De hozzá kellett rögtön tenniük: mi viszont bemehetünk. Miattunk haragszik az Úr a közbenjárónkra, ő nem mehet be, mi viszont bemehetünk. Nem tudom, érzitek-e a hangsúlyát ennek, hogy a fiak nemzedéke itt a Mózes 5. könyve elején, amikor – ahogy mondtam – emlékezniük kell, hogy kicsoda az Úr, mit is mondott a törvényében, hogyan bízunk benne, hogyan reménykedjünk, és hogyan éljük meg majd ezzel az Úrral való szeretetkapcsolatunkat, amikor átmegyünk már az ígéretet beteljesítő isteni kegyelem által az ígéret földjére. A fiak tudják meg, hogy ez az Úr tényleg milyen, és nem lehet vele játszani. De furcsa, hogy mi miattunk másra haragszik, mi meg tapasztalhatjuk annak az áldását, amit ő kérne.

Mózes valóban nem volt büntelen. De emlékezték, az Úr Jézus viszont nagyon is büntelen volt. És arra is emlékezzünk, hogy Jézus is könyörgött nagyon őszintén, imaharcot harcolva, a mennyei Atyával beszélgetve. És ott a Gecsemáné

kertben mégiscsak az Úr Jézus imádságánál az látszik – ő is közbenjáró imádkozó volt –, ott viszont magára is gondol Jézus, de az ő imádságában a Gecsemáné kertben is maximálisan az Atyára figyel, őrá koncentrál. Meg azokra, akik megváltásra szoruló, elveszett népe, és így harcolja meg ott a kereszthalál előtt közvetlenül azt az imaharcát, az egyéni imádságában az Atyával beszélgetve, ami aztán része lett annak, hogy ő így lett Megváltónk és Szabadítónk.

Most mivel karácsonyra készülünk, Jézus születése története van jobban előttünk az ünnep miatt, de hát Jézus születése is azért ünnep, mert tudjuk, hogy ő meg fog halni, mert meg kell majd halni az Úr Jézusnak is.

Mózes könyörög őszintén, az Úr nagyon őszintén meghallgatja, de nemet kell mondania. Mózes könyörgése maga is, nemcsak a szóhasználat a megharagudni kifejezéssel és az átmenni ige kapcsolatában, hanem az egész könyörgés is mutatja az Úr szentségét és hatalmát. „Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetné a te cselekedeteid és hatalmad szerint?”

Elkezdted megmutatni a te szolgádnak – hadd mondjam újra, Mózes százhusz éves már. És úgy értékeli a százhusz esztendő alatt átélt hitbeli tapasztalatát az Úrra való szeretetkapcsolatának, hogy még csak kezdte valamit. Hát, Uram, a java még most jönne! Egyikőtök sem százhusz, azt biztos, ahogy rátok nézek. Még én se vagyok százhusz. Mi tehát kevesebb esztendőre vagy évtizedekre tudunk visszatekinteni, és ti is el tudnátok mondani, hogy mennyi mindent tapasztaltatok az Úr szeretetéből. És itt azt halljuk, hogy ez csak a kezdet – most a történet miatt mondom így. Persze hogy nagy vágy van Mózesben a folytatásra, hát, ha az Úr keze ilyen csodákat, ekkora hatalmas dolgokat vitt végbe, amit én átélhettem vele kapcsolatban a kezdetnél, hát milyen lesz, amikor jön a folytatás, átmenve a Jordánon is, és az ígéreteket beteljesíti az Úr.

És a cél az csak pár órára van, néhány kilométer csupán a Jordán folyó, azon átmennek és már ott is vannak. Olyan egyszerű lenne és olyan egyszerűen megoldható lenne az Úrnak is ez az egész, hogy akkor én is átmenjek. Még az is benne lehetne a pakliban, hogy átmegyek, és majd akkor ott halok meg, de az az érzés, hogy átmentem, átléphettem a határfolyót, mely jó föld, jó hely. Milyen csodás lenne odajutni.

Az óemberi természetem nekem, olvasva ezt a történetet, megsajnálná Mózeset. mindenképpen nagyon, természetesen keseregne az óemberi természetem szíve, miértezne. Szinte biztos, hogy vádolóan hangozna az, hogy ti miattatok én nem mehetek be. Persze, én is vétkeztem, de hát ahhoz képest, amit ti csináltatok, az semmi. De hát az Úr ilyen szent és ilyen szigorú. Nem tudom, érzitek-e, hogy azért az Urat így leírni nagyon szomorú lenne, hogyha a mi óemberi természetünk érzései, elgondolásai idején írnánk le az Urat és ő olyan lenne. Hála az Úrnak, hogy ő nem olyan, hanem éppen olyan, mint amilyennek a kijelentés mutatja itt is.

Mózes megtapasztalhatja százhusz évesen is, hogy az az Úr, aki neki valóban csak elkezdte megmutatni, hogy kicsoda is ő az ő hatalmas kezével – és rengeteg bibliai történet juthat eszünkbe –, ez az Úr nagy dolgokra készül az ő népével, nem akármilyen fog történni, és ez az Úr Mózesnek is ebben a mostani helyzetében is valamit adni akar. Az imádságára a válasz nem volt, de ez nem azt jelenti, hogy az

Úrnak nincs meg az üdvterve Mózesrel. És Mózesnek megadja ezt a nagy kiváltságot mégiscsak, hogyha be nem is léphet, de meglátni megláthatja azt a földet. Tehát fizikai szempontból is csak átélhetett valamit Mózes a kéréséből, mert erre utalt a kérésében: hadd menjek be és hadd lássam meg. Bemenni nem lehetett az Úr esküje miatt, de meglátni megláthatta.

És itt fontos számomra, hogy az Úr kegyelmes személye ragyog föl az ő ígérete és a terve megerősítésénél akkor is, amikor Mózes, a szolgáját elutasítja a kérésnél. Mert itt nemcsak elutasítás van, hanem utasítás is – a magyarban szintén szójáték lehet. Ha az elutasításnál marad az ömberi természetem gondolkodása, akkor keserűség, miértezés, vádaskodás a mások bűne miatt én is szenvedek élethelyzetben. Ha viszont meglátom, hogy egyrészt az az Úr, aki elutasít, ő az az Úr, aki nem véletlenül utasít is, de ez az utasítás szeretetteljes parancsa az Úrnak. És részben igen a válasz még az elutasításnál is.

És itt is ki kell emelni: nem akárhogyan írja le az Úr kijelentése – és itt Mózes szavait adja vissza – azt a minőséget, ahogyan ő láthatta az ígéret földjét. Így mondja: „Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugat felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem még át ezen a Jordánon.” Át nem mehetsz, de ez csak a végén volt a megjegyzésben, hogy azért fontos, hogy a te nézésed mennyire intenzív legyen és komoly legyen. De ezzel kezdte, hogy „emeld fel a te szemeidet” és minden égtáj felé a felemelt szemeiddel nézz szét. Az ősi nyelveken a héberben és a görögben is annyira bátorítók ezek a képi kifejezések, minden szónak jelentősége van itt is: emeld fel a szemeidet, nézz szét a szemeiddel – és itt a testi szemről van szó első rendben. Kinek mondta az Úr már korábban azt, hogy emeld fel a szemeidet, nézz északra, délre, nyugatra, keletre? Nézd meg a földet, amit neked adok és a te utódaidnak. Mózes 1. könyve 13. részében a végén, amikor Lót kiválasztotta a jobb területet, Sodoma és Gomora környékét ott a Holt-tenger vidékénél, Ábrahámnak maradtak a kevésbé jó területek, de az Úr azt mondta, hogy: – Nézz szét, Ábrahám, mindenféle, emeld fel a szemeidet és nézz meg mindent jól, minden a tied. Csupán ígéretben. Ábrahám ott lehetett azon a földterületen, tehát őneki nem kellett bemenni az ígéret földjére, mert ott tartózkodott, de emlékeztek, jövevény volt, tehát mégsem az övé volt az a föld, csak ígéretben.

És Mózes ugyanezt éli át. Ő fizikailag nem lehet az ígéret földjén, oda nem mehet be, pedig az isteni üdvtörténetnek az az ideje jött el, hogy most már a gyermekek, unokák nemzedéke Józsué vezetésével – és Káleb is ott lehet az apák nemzedékéből egyedül – bemehet, de ugyanúgy, mint Ábrahám, Mózes is élje át, hogy az Úr ígéretet beteljesítő Isten. És ebben megerősíti is az Úr.

Itt az ő érzései is benne vannak ebben a kijelentésben és az elmondásban is, ő most itt elmondja a fiaknak, hogy mit élt át az Úrral való imaközösséges kapcsolatban. És nem tudom, érzitek-e, hogy el kell mondania a fájó igazságot a nemre vonatkozóan, de nem a fájó igazságon van a hangsúly egyáltalán, hanem maximálisan az Úrra mutat, hogy ő mennyire megerősített engem, és meg akar erősíteni. Érzelmileg is csodás látvány természetesen, és természetesen ez jogi aktus is volt. Az akkori ókori szokás szerint, – több régészeti leletet is találtak azóta, hála az Úrnak –, és más népeknél is ez az aktus megvolt, hogy egy bizonyos területet ünne-

pélyesen meg kellett néznie az új tulajdonosnak, akié majd lett vagy készült megvásárolni, vagy amit majd örökölt. És itt Mózes ezt éli át.

Én Kárpátalján is jártam többször, még teológus koromban is, és hát Kárpátalját látva, ott a tájat, illetve a Kárpátok vonulatait szinte a határtól kezdődően már, mindig megható volt erre gondolni, hogy nekünk az Úr milyen szép hazát adott. Vagy Neszmélyen – ahogy mondtam nem olyan rég egy úrnapi istentiszteleten –, ha a púpra fölmegyünk, gyerekhéten mindig fölmegyünk, és amikor Felvidék fele tekintünk, a Duna másik oldalát látjuk, ott is gyönyörű a táj. És lehet, hogy országhatár választja el a tájakat, hogy Ukrajna, Szlovákia és lehetne sorolni most a különböző országokat, de mégis a magyarok hazája milyen szép. És ez úgy érzelmileg is az embert feldobja.

Most így gondoljuk át, hogy milyen boldogság és öröm lehetett eleget tenni ennek az isteni utasításnak. Ezért mondtam, hogy itt az utasítás nem negatív csengetésű, hanem szeretetteljes isteni parancs, aminek örömmel teszünk eleget. Mint ahogy egy kisgyermek örömmel tesz eleget annak a szülői parancsoknak, kérésnek, de ez parancs inkább, amit kapott, mert szereti azt, akitől hallotta, aki mondta.

Az is tény viszont a kijelentés üdvtörténeti jellege miatt, hogy nemcsak Mózes testi szeme láthatja a földet, hanem Mózesnek a lelki szemei is láthatják a földet. Testi szemével is látja, de az ígéret miatt, annak a beteljesedése már csak órák, napok kérdése szinte, lelkileg is, lelki szemével is láthatja azt a földet.

És emlékeztek, még tovább kell mennünk, mert a testi föld lelki szemmel való látása, a hit szemével látva a valóságos földterületet, az ígéret földjét, tovább megy a lelki értelemben vett ígéret földje drága isteni szavára, kijelentésére. A történet arra utal, hogy Mózes, amikor meglátta azt a földet, Ábrahámval együtt, tudta, hogy ez az enyém. Az Ószövetségben is van erre utalás, de az újszövetségi kijelentésben még egyértelműbben érthető már nekünk is, ma élő hívő embereknek, és azon belül különösen a Zsidókhoz írt levél 11. részében, hogy Ábrahám is, Mózes is az ószövetségi hívő testvéreink lelki hazát is vártak. Tudták, hogy a földi ígéret földje egy sokkal jobbnak az előíze. Az örök haza előíze.

És mivel most olvastuk a Péter 2. levelét, hát olvastuk az Új ég és az Új föld fantasztikus kijelentését. Az Ószövetségben is és az újszövetségi kijelentésben is ott van az Új ég és az Új föld drága örök dicsőséges valósága.

Mózes, te nem teheted be a lábad, hiába kéred, az ígéret földjére fizikailag. De látni láthatod. Hogy lásd meg testi és lelki szemeiddel egyaránt, hogy meg fogom tartani a szavamat, és a fiak és az unokák nemzedéke – és itt Mózes családjára is gondolhatunk, neki is ott voltak a fiai meg az unokái –, ők átélhetik fizikailag is az ígéret földje örömét. De te is átélheted lelki értelemben, örülhetsz előre annak, amit a családtagjaid átélhetnek velem. De Mózes is tekinthetett arra az ígéretre, ami az örök haza.

És még tovább kell menni, mert Mózes számára is az ígéret földje fizikai látása meg a lelki szemeivel való látása mutatott arra, hogy azért kell ez a föld az Úr szavai szerint, mert majd ezen a földön fogantatik meg és születik meg a Messiás. Aztán meg fog halni, de aztán fel fog támadni és, ugye, ez bekövetkezett.

Ezért olyan bátorító nekünk az ószövetségi kijelentés üzenete szempontjából is most a Zsidókhoz írt levél 11. részének utolsó két verse: „És mindezek, noha hit

által jó bizonytságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.” A fiak, unokák nemzedéke bemehetett az ígéret földjére, de ők sem élhették át azt az üdvtörténeti ajándékot, amikor a Messiás eljött. És a Zsidókhoz írt levél írója az Úr Lelkétől vezetve az újszövetségi nép felől megközelítve mondja, hogy nálunk nélkül – ebben mi is benne vagyunk –, nálunk nélkül nem juthattak ők se tökéletességre, mert a messiási ígéret beteljesedése majd később jött el. De Mózes számára is a messiási ígéret valósága láthatóvá vált a lelki szemeinek. Ígéretetek, amikor a messiási ígérethez kapcsolódó minden más kijelentése az Úrnak ígéretképpen, egyes számban pedig az Úr messiási ígérete Jézusra vonatkoztatva.

És itt nem szabad megállnunk, mert aztán kiderült, hogy Mózes mégiscsak bemehetett az ígéret földjére. Emlékeztek, erre is nem olyan régen utaltunk is. Amikor eljött a Messiás, tehát az ígéret beteljesedett, akkor Mózes számára az ígéret földjére való bemenetel ígéretének a megtagadott lehetősége, amit Isten esküvel ígért, hogy nem mehetsz be, mégiscsak beteljesedett, mert a megdicsőülés hegyén ott van Jézussal Mózes is meg Illés is. És az bizony az ígéret földjén volt, nem is akárkivel. Nemhogy az ígéret földjére bemehetett Mózes, hanem testi szemével láthatta az ígéretetek Messiását. És arról beszélgetett vele ő is Illéssel együtt, hogy hogyan fogja a Messiás beteljesíteni azt az ígéretet, amit öröktől fogva eldöntött a mindenható Isten – most mondjam így, a mennyei Atya, a Fiú és a Szentlélek –, amit aztán a bűnesetkor ki is jelentett, hogy a bűn miatt, a bűnös ember elveszett volta miatt be kell teljesíteni. És Mózes is része és részese ennek az üdvtörténeti eseménynek.

Korinthusi 2. levél 1. rész 20. verse ilyen értelemben Mózesre is vonatkozik. Korinthusi 2. levél – tehát újszövetségi kijelentés, nekünk is szól különösen is, ahogy az egész Szentírás, az Ószövetség is –, ott van erről szó, hogy: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné, és ő benne lett Ámenné, az Isten dicsőségére mi általunk.”

Mózesnek megadatott, hogy Krisztusban és Krisztusért Istennek az az ígérete, hogy ő is bemehet majd a földre, csak beteljesedett. Eredetileg, emlékeztek, ez volt Isten terve. Mert nem Józsué vezette volna be a népet, amennyiben az apák nemzedéke nem hitetlenkedik. Mert egy évet töltöttek volna el a Sínai hegynél, ott az Úr az ő szövetségi hűségéről biztosítja a népet, adja nekik a törvényt. Aztán néhány hét alatt elérték volna Kánaán földjét, ahogy el is érték, és aztán pár nap alatt bemehettek volna, és Mózes vezetésével... Akkor Mózes hány éves is volt? Nyolcvan egynéhány – milyen fiatal volt a százhúshoz képest. De hitetlenkedtek és így nem Mózes vitte be a népet.

Ezért mondtam, hogy nem az a kérdés, hogy ki a bűnös meg ki miatt történik minden – mert a nép miatt, de Mózes sem bűntelen sajnós –, hanem azon van a hangsúly, hogy ki az az Úr, aki, még amikor nemet mond a szolgájának, akkor is azt nagyon komolyan és szentül teszi. Hogy a fiakat bátorítsa, erősítse, hogy: én nagyon szent vagyok és komolyan veszem a vétkeket is, meglesz a súlyos következménye annak, ha nem hisztek nekem, nem engedelmeskedtek. De az ő kegyelme megteheti azt is, hogy aztán mégiscsak a szolgáját beviszi, mert Jézusban, Jézussal együtt átélheti Mózes ezt a hatalmas csodát.

Akkor már Mózes meghalt, tehát itt is egy nagy csodának kellett történni, hiszen Mózes el is temette az Úr, amikor fölment a hegyre és meglátta az ígéret földjét, utána meghalt azonnal és az Úr maga temette el. De Jézussal ott van Illéssel együtt. Illés – emlékeztek – ő nem halt meg, ő egyből mehetett a mennyei dicsőségbe. Ezek titkok, nem is akarom magyarázni, nem is kell.

De egy biztos, hogy Mózes hatalmas csodákat él át. Itt azt mondta, hogy: „Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint?” De az imádságára nem a válasz. De utána mit látunk? Hogy Mózes mégis teljesen megbékélt, megnyugodott, abszolút nem azzal törődik, hogy jaj, mit nem ad meg az Úr, hanem arra tekint, hogy mi az Úrnak a terve, mit akar még akkor is rajtam elvégezni, meg általam is, amikor lehet, hogy elutasított. És ezért fontos az utasítás.

És mivel itt van az ígében, és ez a kijelentés is mindig ott van, amikor Mózesnek ez az imádsága, illetve az Úr haragjának ez a kijelentése előjön, hogy Józsué neve is említettik, hogy ő lesz az, aki majd Mózes helyett beviszi. Ezért hadd mondjam így, hogy az utasítás nemcsak Mózesnek szólóan, hanem Mózesen keresztül a következő közbenjárónak, a következő szolgának szólóan is. Mózes is kap utasítást, drága igei kijelentést, bátorítást, vigasztalást, és tovább is adhatja.

Az én óemberi természetemet megint mondván, nem tudom, hogy a ti óemberi vagy 'óasszonyi' természetetek, az, hogy viselkedne, én biztos, hogy úgy viselkednék, hogy dehogy lennék bátorító, erősítő. Inkább sajnálkoznék, önsajnálattal, keserűséggel: nem mehetek be, persze, Józsué bemehet, pedig hát ő is milyen.

De itt nem erről van szó, hanem itt az Úrban bízónak, az Úr ígéletében, az ígéretek beteljesítő isteni hatalom miatt teljes bizonyossággal reménykedőnek önfeladott bátorítása és erősítése. Boldogan erősítheti, bátoríthatja Józsuét majd Mózes is. Ezt tette is. Az Úr terve, ígéréte boldog reménységgel.

És ez abban látszik, hogy amit majd Józsué meg fog látni később, amikor bemegy az ígéret földjére, azt a földet aztán el kell foglalnia Józsué vezetésével a népnek, Józsué aztán örökségül adja a népnek, de ez az a föld, amit Mózes előre láthat testi szemmel is. Tehát a Józsuénak adott bátorítás, erősítés része lesz az, ahogy Mózes láthatja majd. Csak ő már nem jöhet le, mert a hegyen meg fog halni. De mindenki tudhatta, hogy mit ígért az Úr Mózesnek. Azért megy föl most a hegyre, hogy megláthassa az ígéret földjét, nemsokára mi megyünk és elfoglalhatjuk. Mózes ott meghal, meggyászolják hosszú időn keresztül, de biztosak voltak abban, hogy az Úr győzelmet fog adni. Józsuét is bátorította, erősítette.

Majd olvassátok el a Józsué könyvének az elején az 1. részen belül többször is szerepel ez a két kifejezés, hogy bátor és erős, légy bátor és erős, megparancsoltam neked, megparancsoltam neked, légy bátor, erős. Kell Józsuét bátorítani, erősíteni az Úrnak még személyesen is, de Mózesen keresztül is ezt teszi. És az is biztos, hogy Józsué számára így lesz ez valóság, hogy a Mózes nemmel megválaszolt imameghallgatása tulajdonképpen nekem ajándék, nekem aztán felelősség, nekem kell továbbvinni az Úr akaratát.

Az újszövetségi időben két személyt hadd említsek még. Pál apostol is imádkozott, amikor őt zavarta valami, ami miatt háromszor is kérte az Urat, hogy ve-

gye el a tövist. Még a Sátán angyala kifejezést is használja ebben a problémakörben. Nem tudjuk, hogy mi volt a baj. Egy biztos: háromszor is könyörgött. De ott is a válasz nemleges volt, mert nem elvette az Úr a tövist, hanem azt mondta: „Elég néked az én kegyelemem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” Mert ebben akarta Isten megmutatni, hogy milyen az ő imameghallgatása.

Péter levelében pedig, ott a 2. levélben olvashattuk, hogy emlékeztetni akarja az utódok, a lelki utódok nemzedékeit arra is, amit az Úr már elvégzett egyszer s mindenkorra, tehát a múltbeli nagy üdvtettei Istennek, meg arra is, amit készül az Úr elvégezni hamarosan az Úr Jézus eljövedele, az Új ég és az Új föld örök dicsőségében.

Pál is és Péter is – a hangsúly most ezen van – arra mutatnak, hogy akár az Úrral kapcsolatos negatív, kicsit fájó igazságoknál, akár a nagyon boldogító és az Úr áldásait mindenben csak a pozitív tetteit igazoló kijelentéseinél, eseményeinél az Úr mindig ugyanaz, bízhatunk benne, és elvégzi az akaratát. Nekünk is az Úr Jézus ígéretei Jézussal együtt igazak és ámenek.

És mi nálunk is, mi esetünkben is minden, ami velünk is történik üdvtörténeti módon – ahogy mondtuk az elején –, Jézus eljövetelének az előkészítése része lesz. Ha elutasít esetleg bármilyen imádságodnál vagy az enyémnél is, utána mindig utasít is valamire. Mutat arra, hogy mi a terve, mi a terve akkor is velünk, veled is, ha lehet, hogy elutasított.

És néhány esemény lehetősége. Vannak a gyülekezetben többen fiatal kis családok, akik házat építenek. És tudom, hogy nem egyszerű az építkezés, mert a mesterek nem mindig úgy és akkor mennek, amikor ígérik, nem biztos, hogy úgy csinálják meg, ahogy elvárható lenne, elhúzódik a házépítés, a lakáskérdés. Emiatt sok lelki harc is van, úgy tűnik, mintha az Úr nem hallgatná meg azt a kérésünket, hogy hamar legyen kész a házunk, egyre drágább minden – és lehetne sorolni. De ha majd készen is lesz az a ház, akkor is micsoda ajándék arra gondolni, hogy bármennyi küzdelem is volt, az Úr megadta. De ez a ház is, ez a lakás is csak ideiglenes szállásunk. A mi örök otthonunk nem itt van, hanem az Úrnál mindörökre.

A felvételi, a munkahelyi, a nyugdíjjal kapcsolatos tervek, tervezgetések más-képpen alakulhatnak, mint ahogy mi imádságban kérjük az Úrtól talán. De hát az Úrnak megvan a terve, célja az életünkkel. És az ő ígéretét ilyenkor is Jézussal együtt és Jézusban teljesíti be.

Testünk is lehet, hogy betegebb lesz annál, mint amilyen most van. De hát, ha a testünk, a fizikai testünk, e földi testünk olyan is amilyen, az Úr ígérete szerint az igazi, örök az a feltámadott test, ahogy az Úr Jézus életében is ezt láttuk.

E földi életünk mindig átmeneti. De ez az átmeneti élet is fontos az Úrnak. Ez akkor is úgy van, ha nemet mond az imádságban bizonyos dolgokra. De e földön is az Úr nekünk a vele való kapcsolat örömét akarja adni, vigasztalni akar, bátorítani, ahogy Józsué esetében is láttuk. Ha elutasít is, mindit utasítást is ad, hogy lássuk őt, lássuk az Úr Jézust, lássuk az ígéreteket beteljesítő isteni hatalmat, erőt és szeretetet, szentséget. És így lehessünk mi is Mózeshez hasonlóan hűséges szolgái. Akkor is, amikor lehet, hogy negatívan indul az események menete, de az Úr szolgája tudja, hogy mi az Úr terve és célja.

„És ott maradánk a völgyben, Beth-Peórral szemben” – a folytatás pedig Isten hatalmas tette Mózesrel, és az ő népével.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy bennünket is úgy neveltek szüleink, nagyszüleink, dédszüleink, hogy van, amikor nemet kell mondani bizonyos kérésekre. De ezzel is a szeretetet, azt a drága szeretetet igazolták ők is, hogy mi kikhez tartozunk, kik azok, akik gondoskodnak rólunk hűséggel és megtartják minden ígéretüket.

És áldunk téged, hogy mindez is része annak, aki te vagy számunkra mennyei Atyaként, az Úr Jézusban Megváltónkként, drága Szentlelked és ígéd által velünk levő Istenként.

Hálát adunk neked, hogy valóban te Mózes életében is igazoltad isteni szentségedet, hatalmadat is, ugyanakkor könyörülő, irgalmas, hűséges szeretetedet. Csak ámulni tudunk azon, ahogyan Mózesnek mégiscsak megadtad, hogy belépett az ígért földjére, sőt, a Messiással is találkozhatott személyesen.

Köszönjük neked, hogy ez is azért lehetett, hogy még nekünk is megmutat-hasd, kicsoda az Úr Jézus, milyen az ő megváltó személye, szabadító műve.

Hadd adjunk neked hálát azért, hogy mi már ismerhetjük az Urat. Köszönjük, hogy hozzánk is közel jöttél ígéddel és engedted megismernünk a Megváltót, aki megtartó is.

És köszönjük azt a drága reménységet is, hogy mi is várhatjuk az Úr Jézust dicsőségesen, és akár ma is jöhet. És hadd köszönjük meg neked, a mögöttünk levő éveket vagy évtizedeket. Köszönjük a házunkat, a lakásunkat, ahol élhetünk. Köszönjük a munkánkat, vagy a nyugdíjas éveket.

És áldunk, hogy a fiatal testvéreinknek bátorítólag is mindig mondod, hogy adsz nekik is jövőt. Az érettségre, felvételre készülőknek így támogasd különösen is. Vizsgaidőszakban segítsd a vizsgázókat, akik most az első vizsgaidőszaki időszakot élik át, különösen is legyél támogatója.

És kérünk téged arra, hogy magyar népünket is tartsd kegyelmedben. Egyrészt mindenképpen vezesd magadhoz, adj megtérést a mi népünknek. Van miből, Urunk. De hálát adunk neked, hogyha a magyar hazában élve még határainkon túl is akár gondoskodó szeretetteddel gondoskodik rólunk.

Kérünk a vezetőinkért. A választások közeledtével kérjük, hogy ne a hamisság győzedelmeskedjen, hanem az önmérséklet és a bölcsesség. És kérünk, hogy te készítsd föl az új államfőjelöltet is abban, hogy ő is a helyén lehessen majd, ha oda-kerül. És hadd adjunk neked hálát azért, hogy vannak, lehetnek olyan vezetőink is, akik félnek téged, a magasabb beosztásokban így vannak a helyükön. Kérjük, hogy ők is merjék vállalni a hitüket akkor, amikor lehet, hogy gyalázzák a tiédet.

És kérünk, Urunk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hall-gasd meg az Úr Jézusért.

Ámen.

Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. (Jeremiás 29,11)

651

Ki az Úrban bízott

(811)

[?]

[?]

Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.
 El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.
 Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kő - szir - tem!
 Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
 Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
 És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
 Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.

3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
 Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
 Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
 Hisz te minden könnyem számontartod rég.

4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
 Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
 Éjen, halál völgyén vezet e sugár
 Oda, hol a Bárány vacsorája vár.